

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Ваня Н. Иванова

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ваня Н. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20211800500567 по описа за 2021 година

при секретаря Теодора Вутева, като разгледа докладваното от съдия Иванова гр. д. № 567 по
описа за 2021 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 114 от 10.06.2021 г., постановено по гр. д. № 338/2020 г., Самоковският районен съд е осъдил „Д.Т.” ООД да заплати на ЕЛ. ТР. ДР. на основание чл. 128, т. 2 от КТ сумата 963,84 лв., представляваща дължими трудови възнаграждения за месеците януари и февруари 2020 г., и на основание чл. 224, ал. 1 от КТ сумата 288 лв., представляваща дължимо обезщетение за 9 дни неизползван платен годишен отпуск през време на съществуването на трудовото правоотношение между страните по трудов договор № 141/18.04.2019 г., ведно със законната лихва върху всяка от сумите от предявяването на исковете до окончателното им изплащане, като е отхвърлил иска по чл. 224, ал. 1 от КТ за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 643,84 лв., както и исковете по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата 51,50 лв., претендирана като обезщетение за забава върху трудовото възнаграждение за м. януари 2020 г. за периода от 02.02.2020 г. до предявяване на иска и сумата 20,48 лв., претендирана като обезщетение за забава върху трудовото възнаграждение за м. февруари 2020 г. за периода от 02.03.2020 г. до 09.06.2020 г.

Ищцата Е.Д. е обжалвала решението в частта, с която е отхвърлен иска за заплащане

на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. В жалбата се сочи, че по делото не е представена молба за разрешаване ползването на платен годишен отпуск, а от друга страна са налице доказателства, че в разрешения период ищцата е била в болнични. Излага възражение, че първоинстанционният съд не се е произнесъл по направеното от ищцата оспорване на представената „заявка” за отпуск, която според нея е нищожен документ. Сочи, че нищожността на тази „заявка” като документ произтича от факта как работодателят е знаел, че на 30.07.2019 г. ищцата ще се разболее и ще бъде в болнични до 23.10.2019 г. Счита, че от съдебно-икономическата експертиза е установен точният размер на задължението за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск съобразно реално получаваното трудово възнаграждение. Отправя искане решението да бъде отменено в обжалваната му отхвърлителна чест досежно иска по чл. 224, ал. 1 от КТ и постановено друго, с което така предявения иск бъде уважен изцяло, ведно с дължимите лихви за забава, считано от момента на възникване на задължението до окончателното му изплащане.

С писмения си отговор ответникът по въззивната жалба „Д.т.” ООД оспорва жалбата. Сочи, че в представения по делото документ, наименован „заявка за промяна в седмичния график на заетостта”, са обективирани последователните във времето разрешения на работодателя за ползване на платен годишен отпуск. Поддържа, че работодателят е разрешил ползването на платения годишен отпуск на ищцата след изтичане на болничните, за което е уведомена лично ищцата, а за оспорените периоди на ползване на отпуск същата се е разписала на ведомостите за заплати, в които ясно са отразени присъствените дни и дните на ползване на отпуск.

За да се произнесе по въззивната жалба, Софийски окръжен съд взе предвид следното:

Ищцата Е.Д. е предявила срещу „Д.т.” ООД иск сумата 643,84 лв., представляваща неизплатен годишен отпуск за 1 година, а съобразно направеното в първото съдебно заседание уточнение – за периода на съществуването на трудовото правоотношение от 18.04.2019 г. до 19.04.2020 г.

Ищцата твърди в исковата молба, че е работела при ответника по трудов договор в периода от 18.04.2019 г. до 24.04.2020 г. Твърди, че към момента на прекратяването на трудовия ѝ договор на 24.04.2020 г. не ѝ е било заплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за отработена една година.

В писмения отговор на исковата молба ответникът е заявил становище за недопустимост на иска за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск поради нередовност на исковата молба в тази ѝ част, изразяваща се в липса на конкретизация на периода, за който се претендира обезщетението. Излага твърдение, че в заповедта за уволнение изрично са посочени дължимите суми и обезщетения във връзка с прекратяването на трудовото правоотношение, като при определянето на размера на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск е взет предвид използвания от ищцата отпуск за 2019 г., който е разрешен по нейно искане за периодите от 01.10-28.10.2019 г. /20 дни/ и от 02.12-09.12.2019 г. /6 дни/. В първото по делото съдебно заседание ответникът е

заявил, че признава претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск до размера 288 лв. за 9 дни неизползван отпуск, която сума фигурира в представената уволнителна заповед. С допълнителна молба от 08.12.2020 г. ответникът е заявил, че в периода от 14.08.2019 г. до 22.10.2019 г. ищцата е била в болнични, като на 23.10.2019 г. на същата е било разрешено ползването на 21 платен годишен отпуск от 23.10 до 20.11.2019 г. включително, а на 28.11.2019 г. ѝ е било разрешено ползването на 6 дни платен отпуск от 02.12 до 09.12.2019 г. включително, които разрешения за ползването на отпуската са били доведени до знанието на ищцата и тя се е възползвала от предоставения ѝ отпуск в този период и не се е явявала на работа.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства съобразно предмета на обжалване, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ.

Съгласно горепосочената разпоредба при прекратяването на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Следователно предпоставките за възникване на правото на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск са две - прекратяването на трудовото правоотношение и неизползването от работника на полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години.

В случая трудовото правоотношение между страните, възникнало на основание трудов договор № 141/18.04.2019 г., е прекратено със заповед № 108/24.04.2020 г. чрез налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. В заповедта е вписано, че ищцата има 9 дни неизползван отпуск, за което на същата се дължи обезщетение по чл. 224 от КТ в размер на 288 лв, като за тази сума ответникът е признал иска.

Не е налице втората отрицателна предпоставка за възникване на правото на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ за разликата над горепосочената сума до пълния предявен размер на претенцията, а именно неизползването от ищцата на полагащия ѝ се платен годишен отпуск за претендирания период на съществуване на трудовото правоотношение с ответника.

Видно от приетото като неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводната експертиза, за процесния период на ищцата е било начислено възнаграждение за ползван платен годишен отпуск в размерите по чл. 177 от КТ общо за 27 дни, което възнаграждение е било получено от нея срещу подпис на разплащателните ведомости за съответните месеци. Според заключението, за периода от м. април 2019 г. до м. април 2020 г. съгласно разплащателните ведомости на ответника на ищцата е начислен платен годишен отпуск, както следва: за месец октомври 2019 г. са начислени 7 дни платен годишен отпуск за сумата 173,81 лв., която сума е получена от ищцата срещу подпис на разплащателната ведомост, а останалите 16 дни са болнични; за м. ноември 2019 г. са начислени 14 дни платен годишен отпуск за сумата 380,73 лв., която сума е изплатена със 7 работни дни и чистата сума за получаване от 492,38 лв. е получена от нея срещу подпис на разплащателната ведомост; през

месец декември 2019 г. на ищцата са начислени 6 дни платен годишен отпуск за сумата 180,34 лв., която сума е изплатена с 9 работни дни и 4 дни болнични, като чистата сума за получаване от 439,38 лв. е получена от ищцата срещу подпис на разплащателната ведомост. В разплащателната ведомост за м. юни 2020 г. на ищцата е начислен платен годишен отпуск като изравнителна за 2019 г. и 2020 г. за 9 дни в размер на 288 лв., която сума не е получена – няма подпис на разплащателната ведомост.

Видно от представения попълнен образец на „заявка за промяна на седмичен график на заетостта”, на 30.07.2019 г. ищцата е подала заявка за ползване на платен годишен отпуск, считано от 19.08 до 31.08.2019 г. С резолюция на управителя на ответното дружество върху заявката от 14.08.2019 г. е разрешено за ползване на платен годишен отпуск „след връщане от болничните”. Върху заявката е налице и резолюция на управителя от 23.10.2019 г. за разрешаване на 21 дни платен отпуск от 23.10.2019 г. до 20.11.2019 г. включително, както и резолюция от 28.11.2019 г. за разрешаване на 6 дни платен отпуск от 02.12.2019 г. до 09.12.2019 г. включително.

От представената справка на НОИ се установява, че на ищцата са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност за периода от 14.08.2019 г. до 23.10.2019 г. и от 17.12.2019 г. до 22.12.2019 г.

Ищцата не твърди, а и не се установява от доказателствата по делото, тя да е полагала труд в периода, за който с писменото разрешение на работодателя, обективизирано в горепосочената бланка на „заявка за промяна седмичен график на заетостта” ѝ е било разрешено ползването на платен годишен отпуск. При това положение, предвид начисляването от работодателя на възнаграждение по чл. 177, ал. 1 от КТ за периодите от 23.10.2019 г. до 20.11.2019 г. и от 02.12.2019 г. до 09.12.2019 г., за които работодателят е дал писмено разрешение по чл. 173, ал. 1 от КТ, респ. и получаването на това възнаграждение от ищцата, следва да се приеме, че в тези периоди тя реално е ползвала платен годишен отпуск. Фактът, че по делото липсва нарочна писмена молба на ищцата за ползване на платен годишен отпуск за горепосочените конкретни периоди, за които се отнася даденото от работодателя разрешение, не може да наложи извод, че същата не е ползвала отпуск и да обуслови възникване на право на обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск. Както е посочил първоинстанционният съд, законът не установява писмена форма за валидност, нито за доказване, на волеизявлението на работника, че иска да ползва платен годишен отпуск в определен период от време, а такава форма в чл. 173, ал. 1 от КТ е установена единствено за изявлението на работодателя за разрешаване ползването на такъв отпуск. След като ищцата не е оспорила, че в периодите от 23.10.2019 г. до 20.11.2019 г. и от 01.12.2019 г. до 09.12.2019 г. тя фактически е ползвала общо 27 дни платен годишен отпуск /същата не твърди в тези периоди да е била на работа, нито да е ползвала друг вид отпуск, а и такива данни не се съдържат в доказателствата по делото/, който платен годишен отпуск ѝ е разрешен и платен, без правно значение за спора е липсата на доказателства за изрични нейни писмени изявления до работодателя за ползване на платен годишен отпуск в тези периоди. С оглед на това без правно значение за спора е направеното във въззивната жалба

възражение за липса на представена молба на ищцата за разрешаване на платен годишен отпуск. Следва да се посочи само за пълнота, че писмено волеизявление на ищцата за ползване на платен годишен отпуск за периода от 19.08.2019 г. до 31.08.2019 г. е направено на 30.07.2019 г., като същото е обективизирано в представения образец „заявка за промяна на седмичния график на заетостта”, носещ подписа на ищцата, авторството на което не е оспорено от нея. Възражението на жалбоподателката за нищожност на посочената „заявка” като документ, произтичащ от „факта как работодателят е знаел, че на 30.07.2019 г. ще се разболее и ще бъде в болнични до 23.10.2019 г.”, само по себе си не следва да се обсъжда, тъй като не съдържа относими към преценката на действителността на обективизираното в заявката изявление на работодателя твърдения. Както е приел първоинстанционният съд, напълно логично и в съответствие с чл. 175, ал. 1 от КТ е работодателят на 14.08.2019 г. да разреши ползване на отпуска „след връщане от болничните” – когато е узнал за издадения болничен лист, при положение, че началната дата на искания платен годишен отпуск е била предстояща. След изтичане на периода на временна неработоспособност на ищцата /болничните листове неминуемо са били известни на работодателя/ ответникът действително е разрешил на ищцата повече платен годишен отпуск, отколкото тя първоначално е заявила с молбата от 30.07.2019 г. - по делото не е представена последваща молба на ищцата за разрешаване ползването на още дни платен годишен отпуск. След като, обаче, ищцата фактически е ползвала отпуск в целия ѝ разрешен период, за което е получавала възнаграждение по чл. 177 от КТ, то формалната липса на писмена молба за ползване на отпуск в този период не може да породи правни последици относно предпоставките на правото на обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ.

Неоснователно е и възражението, че в разрешения от работодателя период ищцата е била в болнични, тъй като видно от представената справка от НОИ в отпуск за временна неработоспособност ищцата е била в периода от 14.08.2019 г. до 22.10.2019 г. и от 07.12.2019 г. до 21.12.2019 г., а платен годишен отпуск ѝ е разрешен за различни от тези периоди, а именно от 23.10.2019 г. до 20.11.2019 г. и от 01.12.2019 г. до 09.12.2019 г.

По тези съображения предявеният иск по чл. 224, ал. 1 от КТ е неоснователен за разликата над сумата 288 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 9 дни за периода на съществуване на трудовото правоотношение между страните, до пълния предявен размер от 643,84 лв., поради което първоинстанционното решение в обжалвана му част следва да бъде потвърдено, като въззивният съд препраща към правните изводи на районния, на основание чл. 272 от ГПК.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция, жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати на ответника по жалба направените от последния разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Основателно е направеното от жалбоподателката възражение за прекомерност на заплатеното от ответната страна адвокатско възнаграждение от 350 лв. Предвид фактическата и правна сложност на делото пред настоящата инстанция, приключило в едно съдебно заседание и без събиране на доказателства, така заплатеното от въззиваемия адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до минималния размер

съобразно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2014 г.

Воден от горното, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 114 от 10.06.2021 г. по гр. д. № 338/2020 г. на Самоковски районен съд в обжалваната му част, с която е отхвърлен предявения от ЕЛ. ТР. ДР. срещу „Д.т.” ООД иск с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ за разликата над сумата 288 лв. до пълния предявен размер от 643,84 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск през време на съществуването на трудовото правоотношение между страните по трудов договор № 141/18.04.2019 г.

ОСЪЖДА ЕЛ. ТР. ДР. да заплати на „Д.т.” ООД сумата 300 лв. за разноси по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____